

Des de principis del segle XVII fins a mitjans del XVIII, la botànica catalana gira entorn dels farmaceutics de la família Salvador i els seus deixebles i col·laboradors. Sembla ésser que algun Salvador havia estat deixeble de Francesc Micó, encara que la cosa no està gaire clara.

L'activitat dels Salvador va ésser important, van crear i mantingueren a Barcelona un Museu particular d'Història Natural, muntaren un petit Jarif Botànic, mantingueren relació amb els més prestigiosos botànics de l'època i realitzaren llargs viatges per explorar la botànica de tota la Península Ibèrica, com a resultat dels quals reuniren un herbari que, encara actualment, pot ésser consultat a l'Institut Botànic de Barcelona i que constitueix la més antiga font de dades referents a la flora catalana.

En contraposició a això, les seves publicacions foren escasses. Consta que publicaren una primera flora de Catalunya titulada "Botanomasticon Catalanicum" i algunes altres obres de menys importància, però totes quedaren inèdites i es van perdre.

En aquests moments la botànica es trobava en el període anomenat "Període dels Sistemes Artificials": la quantitat de plantes conegudes era ja molt gran i calia trobar alguna forma d'ordenar-les. En principi, l'ordenació es basava en criteris convencionals (d'aquesta època destaca el francès d'Occitània Joseph Pitton de Tournefort (1656-1708), amb qui els Salvador mantenien relació), però més tard el suec Carl von Linné (1707-1778) ordenà totes les espècies conegudes en un sistema artificial molt clar basat en la sexualitat de les plantes. (Agrupava les plantes segons les característiques de les seves flors: nombre i disposició de les peces del calze i la corol·la, nombre i característiques dels estams (part masculina de la flor), situació de l'ovari (part femenina) en el conjunt de la flor, ...)

Cap a la mitjanies del segle XVIII, els botànics, preocupats pel perfeccionament de l'ordenació dels vegetals, estableixen el criteri d'agrupar-los no solament segons les característiques de les flors, sinó comparant tota la planta, tant la part vegetativa com la part sexual. Així és una manera més natural d'ordenar les plantes, ja que no depèn de cap criteri arbitrari escollit més o menys a l'atzar sinó que la línia ve definida per la naturalesa mateixa. És el "Període dels Sistemes Naturals" d'ordenació, en el que destaquen el francès Antoine Laurent de Jussieu (1748-1836) i el ginebrí Augustin Pyranus de Candolle (1778-1841).

Aquest període de la botànica europea (2ª meitat del segle XVIII i 1ª meitat del segle XIX) coincideix, però, amb la decadència de la botànica catalana com a conseqüència de la Guerra de Successió.

(continuarà en el proper DREGERA)